

hele Udvalget enstemmigt anbefaler at tage Landstingets Affattelse. Det maa altsaa være det rigtige. Det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) kan sikkert ikke mene, at det er en daarlignende konstitutionel Praksis, han medvirker til at fæstne, naar han stemmer for Lovforslaget; thi noget saadant maa jo ligge det ærede Medlem ganske fjernt. Efter at have vejet pro et contra er det ærede Medlem kommet til det Resultat, at det i dette Tilfælde er det bedste og rigtigste at vedtage Lovforslaget, som det foreligger, og derfor har han indstillet til Folketinget at gøre det. Der er altsaa ikke Tale om nogen konstitutionel Praksis, der er formentlig overhovedet slet ikke Tale om nogen Praksis. Det drejer sig om en Afgørelse, som det saa ofte forekommer, i en enkelt Sag af, hvorledes denne Sag i paakommende Tilfælde skal behandles. Disse Bemærkninger skulde jeg imidlertid ikke opholde mig ved, hvis ikke det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) havde udtalt, at Fællesudvalg efter hans Opfattelse burde være det almindelige i en Sag. Det er jeg aldeles ikke enig med det ærede Medlem i. Fællesudvalg bør ikke være det normale og er heller ikke i vor Forfatning tænkt som det normale, men som den sidste Udvej, hvis intet andet kan føre en Sag frem. Det normale er, at en Sag først behandles i det ene Ting og derefter i det andet, og at dette Ting derefter ser paa, om det kan tage Lovforslaget, som det er, og hvis det ikke kan det, fremfører det de Ting, som det har at indvende, og sender det saa til det andet Ting igen, som saa maaske kan slutte Sagens Behandling. Det er først, hvis der under hele Sagens Behandling har været en principiel Modsætning og Uoverensstemmelse, at man griber til den konstitutionelle Udvej at gaa til Fællesudvalg; men i denne Sag har der ikke været principielle Uoverensstemmelser. Hvis man vil se tilbage paa, hvorledes denne Sag er blevet behandlet fra først af, vil man se, at den af alle Parter er blevet betragtet som en Sag, hvori der ikke var principiel Uoverensstemmelse, men saglige Meningsforskelligheder om et og andet Punkt, som man imidlertid kunde drøfte. Derfor forekommer det mig ogsaa meget naturligt, at denne Sag endes paa den Maade, som Sager ofte endes paa, at den kun har været til den sædvanlige Behandling i det ene Ting og saa gaar over til det andet og derefter afgøres.

Det, der særligt har vejet til ved Folketingets Beslutning om, hvorvidt det vilde

tage Lovforslaget i den foreliggende Form eller ikke, kan jeg tænke mig har været Spørgsmaalet om, hvorvidt Beregningen af Erstatningen i Landstingets Affattelse af Lovforslaget var af en saadan Art, at man kunde godkende den, med andre Ord, om den Forbedring for Arbejderklassen som et samlet Hele, som Lovforslaget byder, ogsaa [med Hensyn til Spørgsmaalet om Erstatningernes Forøgelse, var blevet opretholdt i tilstrækkelig Grad. Derom vil jeg sige, at Lovforslaget, som det foreligger her, er en afgjort Forbedring for Arbejderklassen som et samlet Hele i Sammenligning med, hvad der af Regeringen blev foreslaaet. Man maa erindre, at Lovforslaget, som det oprindelig forelaa, var udarbejdet for flere Aar siden af Arbejderforsikrings-Raadet, og de Erstatningsbeløb, som den Gang blev foreslaaet, var derfor afpassede efter Forhold, som ikke i Øjeblikket var til Stede. Derfor sagde jeg allerede ved Fremsettelsen, at de Sæter, som fandtes i Regeringsforslaget, trængte til Forbedring, og jeg henstillede dem til Forhandling i Tingene, idet jeg sagde, at dette Spørgsmaal om, hvor høje Erstatningerne skulde være, naturligt burde være Genstand for Forhandling mellem de særligt interesserede Parter, de forsikrede og de forsikringspligtige, og det, det gælder om, er altsaa at naa til det for de forsikrede gunstigst mulige Resultat, som de forsikringspligtige med Rimelighed kan bære. Folketinget fulgte ogsaa min Opfordring og forbedrede i høj Grad Regeringsforslaget paa dette Punkt. Naar det nu kommer tilbage fra Landstinget, tør jeg sige, at det, der opnaas som samlet Resultat, ganske vist ligger imellem, hvad Regeringen foreslog, og hvad Folketinget vedtog, men dog ligger nærmest oppe ved det sidste. Man har hæftet sig ved Rateskalaen, som man kalder den, hvilket for øvrigt er en for kort Betegnelse, fordi det væsentlige i den nye Beregningsmaade ikke er Rateskalaen, men det, at Arbejdslønnen som Indikator er forskellig, medens den efter den tidligere Lovgivning var konstant, og Rateskalaen er saa indført for at tilvejebringe en jævn Bevægelse. Den korteste rigtige Betegnelse vilde være: den Faberske Regel. Jeg har allerede ved Lovforslagets Fremsettelse her i Folketinget henledet Opmærksomheden paa det af Kontorchef Faber udarbejdede Forslag, og det er kombineret med en i Arbejderforsikrings-Raadet opstaaet Tanke om en Rateskala. Det er derfor, jeg benytter Udtrykket: den modificerede Faberske Regel. Man